

[Fogh Rasmussen]

slusningsløn, fordi vi synes, at det ud fra et menneskeligt synspunkt er det allervigtigste, at de unge kommer i arbejde frem for at stille et krav om en mindsteløn, der fører til, at de bliver kastet ud i ledighed.

Men ikke engang den slags reformer er hr. Frank Jensen parat til at diskutere på et redeligt grundlag. Jeg må sige, at vi gang på gang oplever, at Socialdemokratiet er den virkelige bremseklovs på de fornyelser af vort samfund, der kunne bevirke, at der kom flere i beskæftigelse. Socialdemokratiet er den store betonklovs, som spærrer for fornyelse af velfærds-samfundet.

Lad mig runde dette af med en enkelt bemærkning om de parlamentariske spilleregler for den samling, vi nu går i gang med. Statsministeren ofrede kun en enkelt sætning på at indbyde Folketingets partier til samarbejde. Heller ikke på dette punkt lød statsministeren særlig helhjertet. Det skuffer os, men det overrasker os egentlig ikke, for statsministeren demonstrerer jo blot de nye spilleregler: Vi har en flertalsregering, den beslutter sin politik, og når først de fire partier har nået et kompromis, så er de ikke i stand til at give oppositionen nævneværdige indrømmelser.

Sådan er nu engang vilkårene, og vi kan egentlig dårligt bebrejde regeringen, at den bruger sit flertal, når den nu har det – eller hvis den har det – men så må den også indse, at den bliver mødt med klar og kontant opposition.

Samtidig er det konstruktiv opposition. Hvis regeringen indbyder til forhandling, så kommer vi, og vi kommer i den hensigt at søge indflydelse. Såfremt regeringen vil give os indrømmelser, kan vi også lave aftaler; men hvis regeringen vil spise os af med småting, skal den ikke regne med brede forlig. Hvis den førte politik drejer os i den forkerte retning, vil vi selvfølgelig ikke være med, så vil vi være frit stillet til at lave det om efter næste valg.

På regeringspartiernes vegne har den socialdemokratiske ordfører, hr. Frank Jensen, stillet et forslag om motiveret dagsorden, der jo sådan, når man læser ordene, kan betyde mange ting; den er sådan lidt ulden. At arbejdsløsheden er det største samfundsproblem, det kan vi ikke være uenige i, og at det er en trussel mod den enkeltes velfærd, det er jo også en konstatering, som vi er meget enige i. Så det er egentlig svært at blive klog på denne her dagsorden,

men vi må nok sige, at vi ikke synes, at regeringen fører en politik, der lever op til den. Og derfor vil jeg da gerne spørge statsministeren: Hvordan ser statsministeren på denne dagsorden? Vil statsministeren give udtryk for her fra Folketingets talerstol, at det er meget afgørende for regeringen at få denne dagsorden vedtaget?

Da dagsordenen i selve sit indhold og som ordene skal læses er ulden, så er det jo det politiske, der ligger i dagsordenen, der bliver det afgørende, og derfor er det interessant for os at få afdækket, hvorledes statsministeren ser på denne dagsorden. Er det meget afgørende for statsministeren, at den bliver vedtaget?

(Kort bemærkning).

Bilgrav-Nielsen (RV):

For at lette forhandlingerne for formanden har hr. Frank Jensen og jeg aftalt en vis arbejdsdeling i denne omgang.

Jeg vil gerne anføre et par betragtninger til hr. Fogh Rasmussens indlægs første afsnit om Europapolitikken. Det var umådelig interessant, hvad hr. Fogh Rasmussen sagde, specielt på den baggrund, han har som Venstres ordfører, som ordfører for det parti, der indtil for otte måneder siden havde udenrigsministerposten i Danmark.

Jeg gør opmærksom på, at på det første topmøde, som fandt sted her i Danmark i juni i år efter afstemningen den 18. maj, blev der faktisk vedtaget en ny aktiv østpolitik. Grundlaget blev lagt for en sådan på topmødet. Perspektiverne for, hvad der skal være grundlag for Østlandes optagelse i EF, blev klargjort, der blev aftalt konsultationer, og der blev skabt bedre adgang for de østeuropæiske lande til det europæiske marked. At lede disse forhandlinger var en opgave, den danske regering som nylig indsat måtte påtage sig.

Samtidig skulle den nye danske regering føre Danmark godt igennem en ny folkeafstemning, som jo var blevet nødvendig, fordi specielt den forrige udenrigsminister havde ødelagt stemningen omkring den første afstemning i juni 1992. Dette resultat kom fint i hus 18. maj.

Hvad har vi oplevet siden? Det er her, jeg synes, at perspektivet i hr. Fogh Rasmussens tale bliver meget interessant. Hvad har Venstre egentlig bidraget med i den europæiske diskussion siden da? Kun med noget, der kan